

[Ebba Strange]

slag fra Justitsministeriet. Men det synes jeg altså, og jeg synes også, der er argumenteret godt for og imod.

Det er blevet sagt af forskellige ordførere, at de fleste af os har skiftet holdning til dette spørgsmål i årenes løb, men det er jo altså også noget, der har været diskuteret i hvert fald siden 1920'erne – måske lige siden retsplejeloven overhovedet blev til – så det er måske ikke så mærkeligt, at man skifter holdning af og til.

Med hensyn til tredjeinstansbevillinger og alt det, der følger deraf – oprejsningsbevillinger, andeninstansbevillinger og alle de andre ting, der også nævnes i forslaget, og som jeg ikke skal sige mere om her – har SF ikke skiftet holdning. Vi mener stadig, at de skal bort fra Justitsministeriet, det blev der argumenteret vældigt godt for i 1989, og den argumentation mener vi stadig væk er holdbar.

Så er der spørgsmålet om, hvor det skal flyttes hen. I SF's oprindelige forslag til folketingsbeslutning i 1989 foreslog vi, at Den Særlige Klageret skulle overtage bevillingerne. Men bare for en ordens skyld skal jeg meddele, at vi har skiftet standpunkt her. Vi bøjer os for argumenterne i Retsplejerådets betænkning og i bemærkningerne til justitsministerens forslag, hvor man udtaler sig imod, at det skal være Den Særlige Klageret. Lad den beholde de sagsområder, den har i dag, og gøre sit arbejde godt.

Jeg synes også, at man på mange måder argumenterer godt for, at retterne skal overtage kompetencen, når det drejer sig om tredjeinstansbevillinger – altså først og fremmest Højesteret – men jeg må indrømme, at vi i SF er blevet lidt optaget af det uafhængige nævn. Den gordiske knude, som fremkommer på grund af nogle af indvendingerne imod, at retterne selv skal overtage kompetencen, kunne måske løses ved oprettelse af et sådant nævn. I den anledning har jeg nogle spørgsmål til justitsministeren, som refererer til redegørelsen for nævnsmodellen på side 31 i bemærkningerne. Det er ikke polemiske bemærkninger, de skyldes simpelt hen uvidenhed. Ministeren skriver:

»Ordnningen indebærer, at det uafhængige nævn kan nægte eller tillade sager indbragt for Højesteret efter en praksis, som Højesteret er uden indflydelse på, og eventuelt tillade sager indbragt i et omfang, som Højesteret muligt ik-

ke kan nå at behandle inden for rimelig tid, medmindre retten udvides.«

Jeg vil godt spørge: Er det sådan i dag, at der foregår en forhandling mellem Justitsministeriet og Højesteret, inden man træffer beslutninger i Justitsministeriet? Jeg troede faktisk, at det var i Justitsministeriet, at tilladelserne eller afslagene blev givet, men det her tyder på, at der er en meget nær sammenhæng mellem Højesterets indstilling og de beslutninger, der bliver truffet. Det synes jeg er lidt uheldigt, og hvis det virkelig er sådan i dag, foretrækker jeg det uafhængige nævn.

Og det fører mig så ind på hele ressource-spørgsmålet. Jeg kan ligesom hr. Ole Espersen ikke forstå, at det skulle blive så meget dyrere at flytte kompetencen til Højesteret. Hvorfor skal Højesteret bruge så mange flere ressourcer end Justitsministeriet i dag? Det forstår jeg simpelt hen ikke, og jeg synes ikke, der er argumenteret overbevisende for det i justitsministerens bemærkninger til forslaget.

Det er klart, at en nedsættelse af et nævn ville forudsætte flere ressourcer, fordi det er en ny administrationsgren – det forstår jeg udmærket – men til gengæld ville man altså opnå den fuldstændige uafhængighed, som vi ikke har i dag, hverken når der er tale om Højesteret eller om Justitsministeriet. Så jeg synes, vi skal bore lidt videre i det, og det bliver altså en af de to modeller, SF går ind for. Vi går ikke ind for, at kompetencen bliver i Justitsministeriet.

Tom Behnke (FP):

Denne problemstilling har været genstand for debat gennem mange år, og uanset om forslaget bliver vedtaget eller forkastet, vil den helt givet fortsætte i mange år endnu. Og det synes jeg er godt og sundt, for det er et vigtigt spørgsmål, vi behandler her.

Ud over en masse konsekvensændringer og småændringer drejer debatten sig om, hvor kompetencen skal placeres, og her har Fremskridtspartiet altid været af den opfattelse, at kompetencen i hvert fald ikke skal ligge i Justitsministeriet, uanset hvem der måtte være justitsminister. De væsentligste argumenter for denne opfattelse fremgår også af bemærkningerne til forslaget, hvor man kan læse følgende på side 27: